

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιτηδούμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιηγητικὸν εἴδημα, ἀληθεὶς παρασθὴν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριωτικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρετῶν καὶ χρησιμῶτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἔτησι δρ. 8.—	Ἔτησι φρ. 10.—
Ἑξαμηνος 4,50	Ἑξαμηνος 5,50
Τριμηνος 2,50	Τριμηνος 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῆ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἑσπερ. λ. 10. Ἑσπερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λικ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐφρασίμου δρ. 56, παρὰ τὸ Βαθρῆκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος Ἐν Ἀθήναις, 23 Φεβρουαρίου 1913 Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 13

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

Μετ' ὀλίγην ὥρην, ὁ μικρὸς τζοκεΪ ἔφθασεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Λευκοῦ Ἰππου, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ὁποίου εἶδε τὸν γέροντα, καὶ ἐπέβλεπε τὴν φόρτωσιν τῶν σακκῶν εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς ταξειδιωτικῆς τῶν ἀμάξης.

— Κύριε Παρμαντιέ, τοῦ εἶπε, προχωρήσατε καὶ σταθεῖτε ἔμπροσς μου μετὰ τὸ καπέλλο εἰς τὸ χερὶ πρὸ ὀλίγου μου ἐδώσατε καμμιά δεκαριά πατάτες.

— Ναί, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ γέρων, ἀναγνωρίζεις ἀμέσως τὸν μικρὸν μῆκος τυχὸν θέλεις καὶ ἄλλας;

— Ἦθελα ἓνα σακκί, κύριε, ἓνα μεγάλο σακκί.

Μειδιάμα χαρᾶς ἐφόρτισε τὸ ρυτιδωμένον πρόσωπον τοῦ κ. Παρμαντιέ.

— Σοῦ ἄρεσαν λοιπόν;

— Ὅχι μόνο μου ἄρεσαν, ἀλλὰ καὶ

μου ἔωσαν τὴ ζωὴ. Μετὰ τὴν πατάτας σας κατώρθωσα νὰ γευματίσω σήμερον ποῦ θὰ πέθαινα τῆς πείνας.

Ἡ ὁμολογία αὐτὴ συνεκίνησε τὸν γέροντα.

— Θὰ σοῦ χαρίζω ἓνα σακκί, παιδί μου, μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!

Καὶ διέταξεν ἓνα τῶν ὑπαρξαμένων, ὁ ὁποῖος ἐφόρτισεν εἰς τοὺς ὄμους τοῦ Μπόμπη ἓνα μεγάλον σακκον, ζυγίζοντα τουλάχιστον σαράντα λίτρας.

Ὁ μικρὸς θὰ ἐκάμπτετο ὑπὸ τὸ βάρος, ἀν δὲν ἔβαλεν ὄλην τὴν τὴν δύναμιν διὰ νὰ νύστασθῇ, — δόξα μιν, τὴν ὁποίαν τὸ ἔβλεπε τὸ νέον σάκκιον ποῦ εἶχε συλλαβῆ.

Κ' εὐχαριστήσας θερμῶς τὸν εὐεργέτην του, ἔφυγε τρέχων— ὅσον ἤμποροῦσε μετὰ τὸ φορτίον ἐκεῖνο, — πρὸς τὸν λιμένα.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ ὑπαίθριον μαγειρεῖον τῆς κυρᾶ-

— Μὰ καὶ βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς τζοκεΪ· εἰς ποὺλάτε τὰ γλυκίσματα σας· γιατί νὰ μὴ πουλήσω καὶ ἐγὼ τῆς πατάτας μου;

Τὸ ἐπιχειρήμα ἦτο ἀκαταλόγητον. Διὰ

«Δὲν σὰς χαρίζω αὐτὰς τῆς πατάτες, σὰς τῆς πουλά!» (Σελ. 101, στ. 6')

Γοντῶ, ἔφριψεν εἰς τὰ πόδια τῆς τῶν σακκῶν καὶ τῆς εἶπε ζωηρά:

— Ὅριστε πατάτες, κυρία!

Ἡ πωλήτρια ἐγέλασε κατ' εὐχαριστημένην.

— Μ-ράβο, μικρὸ μου, εἶπε· γοητεῖς, βλέπω, τὸ λόγο σου. Κί' ἀφοῦ μου κάνεις αὐτὸ τὸ ἔωρα, ἔρχω καὶ ἐγὼ πῆ στενοχώρια ποῦ δοκίμασα ὅταν σέ εἶδα ἄζαφρα σὰν καλὸ νεϊκόκηρον εἰς τοῦ μαγαζι μου.

Ὁ Μπόμπης ὁμοῦ δὲν τὸ ἐννοῦσεν ἔτσι.

— Δὲν σὰς χαρίζω αὐτὰς τῆς πατάτες, εἶπε· σὰς τῆς πουλά.

— Τί ἔκαμε, λέεις; ἀνέκρινεν ἡ κυρᾶ-Γοντῶ, σατισμένη ἀπὸ τὴν πρόσασιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπερίμενε. Μοῦ τῆς πουλάς;

τοῦτο ἡ κυρᾶ-Γοντῶ ἀπεστομώθη καὶ ἔπειτα ἤρκειτο νὰ ἐρωτήσῃ: — Καὶ πόσα;

— Ἐσσερα τάλληρα! ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης ἀδιστακτικῶς.

Ἀκούσασα αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν, ἡ καλὴ γυναῖκα ἔγεινεν ἔξω φρενῶν. Ἐσσερα τάλληρα; Νὰ πετάξῃ ἔσσερα τάλληρα γιὰ νὰγοράσῃ ἓνα σακκί... ἄγρυπ; Δηλαδή ἓνα σακκί πατάτες, καὶ κανεὶς δὲν ἤξευρεν ἀκόμη τί μέρος λόγου ἦσαν καὶ ποῦ μποροῦσε κηῶλα νὰ εἶνε φαρμακερῆς;... Στὸ διάβολο καὶ ἡ πατάτες καὶ τὸ καλὸ τὸυς!... Ἐλα, γὰ τοῦ δίνῃ τῶρα καὶ νὰ εἶνε καὶ εὐχαριστημένος ποῦ δὲν ἐφώναζε τὸν χωροφύλακα...

Ὁ Μπόμπης, ὁ ὁποῖος ὠρισμένως εἶχε τὸ ἐμπορικὸν πνεῦμα μέσα του, δὲν ἐπαράχθη διόλου ἀπὸ τὴν κάπως ἀπτόμοτον ἀρνησιν τῆς κυρᾶ-Γοντῶ. Ἀπαθέστατα ἔσκιψε διὰ νὰ ξαναφορτωθῇ τὸν σακκον

του. 'Αλλ' ή πωλήτρια τών ιγχανιτών δεν τον άφισε.

Είχε λογαριάσει έν τώ μεταξύ, ότι άν έπωλούσαν ένα σολδι κάθε ρόδουλο του νέου εκείνου φραύτου, τό όπτιον ή πελάται της εύρισκαν τόσο νόστιμον, θά

τάς δυσκολίας που υπερεωρή να υπερ- νικήση έως να φθισή έδω.

Τι τον έμελε τώρα, άν δεν ηθόνατο ούτε τό έλάχιστον νόμισμα είς την ζωήν του, ή άν δεν είχε πλέον τό γράμμα του λόρδου Πέρου; Μήπως δεν εύρι-

γα ο Τόμ Τσάρλεϋ την αίτησιν του την σχετικήν με τον Πέρτενερ.

'Ητο όμως πολύ αισιόδοξος τώρα, έλογόριαζε, ότι είχε σχεδόν ανακτήσει τον καιρόν που έχασεν είς την κατηραμένην έκείνην Βουλώνην, όπου όλίγον έλειψε να μείνη διά παντός.

Τώ έμενον ακόμη όκτώ ήμέραι διά να επιστρέψη είς τό Παρίσι έντός της προθεσμίας. Δεν ήσαν βέβα α πολλά έκτώ ήμέραι, άλλ' ήσαν άρκετά, μάλιστα με την βοήθειαν του Τσάρλεϋ.

'Επί τέλους εισήλθην είς τον κατωφερή δρόμον, ό όποιος διέσχιζε τό χωρίον Ούμπληζων. Τίποτε δεν είχαν αλλάξη είς τό διάστημα τών δύο έτών που έλειπεν. 'Ιδού ή παράγγα του πεταλω- του με την έστίαν είς τον δρόμον' ίδού ή μεγάλη πλατεία, με τά ύψηλά τη; δένδρα, και τό λειβαδι, όπου παίζουν φοντ-μπολ, και τό κόκκινον σπιτάκι του παντοπώλου, και τό μαγαζάκι του νεαρού υποδηματοποιού Τζοέ, ό όποιος φαίνεται από τό παραθύρον να κτυπά μέσα της σόλας του.

— Γιατί σου, Τζοέ!

'Ο υποδηματοποιός σηκώνει τό κεφάλι έκπληκτος, άλλ' ό Μπόμπης δεν σταματά διά να του ύμνήσῃ. Αί στιγ- μαί του είνε πολύτιμοι... 'Ο Μπόμπης τρέχει τώρα, βιαζόμενος να φθισή είς τό σπίτι του πρώην διδασκάλου του.

'Εξω του χωρίου έκτείνονται τά πράσινα λειβάδια, όπου καλπάζουν τά νεαρά άλογα του Τσάρλεϋ, κ' εκεί κάτω, υπό τας ύψηλός πιελάς, φαίνονται δύο λευκά κτίρια, χαμηλά και έπιμήκη. Το έν χρησιμεύει ως σταύλος και τό άλλο ως κατοικία

του Τσάρλεϋ και τών βοηθών του.

'Εκεί μέσα, είς τό τρίτον διαμέρισμα δεξιά, εύρισκείται ό Πέρτενερ... 'Ο περίφημος Πέρτενερ, ό όποιος θά θριαμβείσῃ είς τό Παρίσι ένώπιον του βασιλέως, της βασιλίσσης και τών αυλικών... ό Πέρτενερ, με τον όποϊόν θά κερδίσῃ διά τον κύριόν του τό μυθώδες στοιχείμα τών τριακοσίων χιλιάδων λιβρών!

'Ο Μπόμπης σπρώχνει την καγγελο- θυραν, ή όποια, όπως και άλλοτε, δεν είνε κλειστή, και με τρέμουσαν χείρα, τραβά τό πόδι της έλάφου, τό όποϊον

"Α! σύ είσαι, καλέ μου Τζοέ;... άνέκραφεν ό Μπόμπης..."

έκέρδιζεν άρκετά χρήματα, ώστε νανα- καινίσῃ και τό υπαίθριον μαγειρείόν της, δηλαδή νακάνῃ ένα άληθινόν μαγαζάκι είς τον λιμένα, με την έκτυστικήν έπι- γραφήν: «Πατάτες! Πατάτες!» 'Ο έπι- τέλους είπεν:

— 'Ε! γιατί πάλι τόση βία... Μου φαίνεται πως μπορούμε να τά φτιάσου- με... Τελος πάντων! άφού έπιμένεις...

Κατόπιν έβγαλεν από την τσέπην της μίαν μεγάλην κάλτσαν, είς την όποιαν περιείχετο όλη της ή περιουσία, την ά- νοίξε κ' έπήρεν από μέσα, ένα-ένα, τέσ- σαρα τάλληρα.

— Νά, είπε, τά λεπτά σου, παιδί μου! μά να μου δείξῃς πως της κάνεις.

— Ευχαρίστως, κυρία!

Και άφού έφύλαξε τά τάλληρά του, ό Μπόμπης έδόθησεν την κυρά Γοντιώ να καθάρισῃ, να κόψῃ και να ψήσῃ, ή μάλ- λον να τηγανίσῃ τά πρώτά της γεώμηλα, τά όποια έγιναν άνάγκαστα. 'Ο δ' έρευ- ρέτης του νέου αὐτου φηγητού, κωδωνί- ζων εὐθύμως τά τέσσαρα άργυρά νομί- σματα είς την τσέπην του, έσυλλογιζέτο:

— Τώρα έχω να πληρώσω τό ναυ- λό μου για την 'Αγγλία!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΜΙΣΤΕΡ ΤΣΑΡΛΕΥ;

Είς την πατρίδα.

'Ο Μπόμπης διέπλευσε τον πορθάεν της Μάγγης με τά χρήματα που τώ έ- προμήθευσε τό δώρον του κ. Παρμαντιέ. Και από τό Φόλξτων ως τό Λουδίνον, έ- ταξείδευσε με τό άμαξάκι ενός κτηματίου, ό όποιος του έπέτρεψε να καθήσῃ πλησίον του είς τό έδωλιον.

Ότω λοιπόν την 27 'Απριλίου, ό μι- κρός τζόκεϋ έβάδιζεν εὐθυμως προς τό χωρίον Ούμπληζων, είς τά περίχωρα του Λουδίνου, όπου ό γέρον Τσάρλεϋ είχε τους σταύλους του και την κατοικίαν του, είς τά κτήματα του λόρδου Πέρου.

Μόλις εύρέθη είς τά γνώριμά του αυτά μέρη, όπου είχε περάσῃ τας εύτυ- χείς ήμέρας της παιδικής του ηλικίας, ό Μπόμπης έλησμονήσεν άμέσως όλας

σκειο είς την πατρίδα του, έν τώ μέσω τών καλών του φίλων, τους όποιους θά επανέβλεπε;

Και πρώτα-πρώτα τον Τόμ Τσάρλεϋ, με την κοιλάρην του και τά στραβά του που ποδάραια, με την κόκκινην μύτην του και τό άγαθόν του γέλιο, που ένό- μιζεν ότι τό άκούει από τώρα... 'Επειτα τους παλαιούς του φίλους και συντρόφους, τον Πόπην και τον Μπέ- μπη, είς τους όποιους θά διηγείτο τόσα πράγ- ματα, έναν εί- χε καιρόν.

'Αλλ' όχι, δεν τώ έπε- τρέπετο να χάσῃ ούτε στιγμήν και οι φίλοι του βεβαίως θά τον εύτυχω- ρούσαν, άμα έμάνθαναν υπό ποίους ό-

ρους ήρχετο είς την πατρίδα. 'Αμή ή μι- στρας Τσάρλεϋ;... που τον άφινε νη- στικόν με την πρόσασιν ότι δεν έπρεπε ναύξῃ τό βάρος του, ένώ πράγματι ή φιλαργυρη τό έκαμνε διά να είκονομη- τήν τροφήν του; 'Ας είνε όμως, κατά βίβλος ήτο άγαθή γυναίκα και με πολ- λήν χαράν της θά τον επανέβλεπε...

'Αφού άνετρώφισεν άρκετά είς τας ά- ναμνήσεις του παρελθόντος, τας έποίας τώ έφερε κάθε πέτρα του δρόμου, κάθε δένδρον, ό μικρός ταξειδιώτης ήρχισε να συλλογίζεται πως θά υπεδέχετο άρά

"Δεν είν' έδω! Φύγετε!"

χρησιμεύει ως σκαλί του κώδωνος είς την κατοικίαν του Τσάρλεϋ.

Ναύσιον είς τον λιμένα.

'Η θύρα ανοίγει και είς τό άνοιμά της πλοισιώνεται ή μορφή της μιστρίας Τσάρλεϋ.

'Ο Μπόμπης πηδά είς τον λαϊμόν της και παρ' όλίγον να την πετάξῃ κάτω με την φέραν που είχε πάρῃ.

'Εκείνη όμως βγάζει μίαν φωνήν, ό- πισθοχωρεί και θυμωμένη διά την τόσην είκείστικα, έρωτά:

— Σόκα! Ποίος είσθ;

— Μπα! ανακράζει γελών ό μικρός τζόκεϋ, δεν με γνωρίζετε λοιπόν, μί- στρας Τσάρλεϋ;... Είμαι ό Μπόμπης, ό μικρός Μπόμπης, ό αγαπημένος μαθη- τής του άντρός σας, που ό λόρδος Πέρου μ' έπήρε μαζί του στη Γαλλία πρό δύο έτών.

'Η σύζυγος του ίππογυμναστου ύψως τας χείρας προς τον ουρανόν και είπε:

— Μπα πως άλλωστε, μικρέ μου Μπόμπη!... Ψήλωσες και πάχυνες, παιδί μου. Στοιχηματίζω, πως δεν εξα- κολουθήσες τη δίαιτα στη Γαλλία. Και τώρ δεν θά είσαι καθόλου καλός τζόκεϋ!

Χωρίς να δειλιάσῃ από την παράδο- ξον αυτήν υποδοχήν, ό Μπόμπης ήθέ- λησε να εισέλθῃ είς την οικίαν, διά να υπάγῃ να εύρῃ άμέσως τον γηραιόν του διδασκάλον. 'Αλλ' ή γρῆτα παρενέθη και του έφραζε με τό σώμά της την ύβραν.

— 'Ο μιστερ Τσάρλεϋ δεν είν' έδω! είπε.

— Τότε θά είνε στο σταύλο, πηγαίνω. — Και ό Μπόμπης διηυθύνετο ήδη προς τό δεξιά κτίριον, όταν ή γρῆτα τον έστα- μάτησε λέγουσα:

— Τι ξεχασμένος που είσαι, μικρέ μου Μπόμπη! Μα δεν είνε σήμερα Σάββατο;

'Ακούσας την λέξιν Σάββατου, άμέ- σως ό μικρός άνευθύμηθ: Πιστός τη- ρητής του θρησκευτικού νόμου, ό όποιος επιβάλλει πλήρη άνάπαυσιν είς κάθε 'Αγγλον άξιον του όνόματος, από της μεσημερίας του Σάββατου μέχρι της πρώιας της Δευτέρας, ό γηραιός του δι- δασκαλος έξηρανόζετο τακτικά κατά τό χρονικόν τούτο διάστημα και κανείς, ούτε εί τζόκεϋ του ούτε εί υπηρέται του, δεν ήξευραν που κρύπτεται. 'Ελεγαν άλ- λοτε, ότι ό Τσάρλεϋ έπερνούσε τας δύο ήμέρας της άναπαύσεως, κλεισμένος είς άπόκρυφον δωμάτιον και αναγινώσκων την 'Αγιαν Γραφήν, υπέβλεπε δε και ό ίδιος αυτόν τον θρόνον, διά να περνώ είς τους ύποτακτικούς του ως άνθρωπος αούτηρός και εύσυνείδητος.

'Ενθυμηθείς δ'αυτά, ό μικρός τζό- κεϋ άπεσβολώθη.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΟ ΤΡΑΙΝΟ

'Αγαπητοί μου,

Ο τραϊνον της Κηρσι- σιάς, ένα πρωί, έφθα- σεν είς τον σταθμόν της 'Ομονοιίας χιονισμένον. 'Ητο τό μό- νον χιόνι που είδαν εί 'Αθη- ναίαι από κον- τά, τότε ως τό- ρα, με όλον τον χειμώ- να.

να τον βεβών, είς την πόλιν μας δεν έ- χιονίσει. Μόνον τας κορυφάς και τά πλά- για τών γύρω βουνών τά έβλέπαμεν, και τά βλέπομεν ακόμη, λευκά. 'Οσοι λοι- πόν ητύχησαν να εύρεθούν έκείνο τό πρωί είς τον σταθμόν, είχαν την ήλλου- ζιόν ότι χιονίζει και μέσα είς τας 'Αθη- νας. Νά, καλέ, τό χιόνι, να το! 'Ε- λαμπε κατάλευκον επάνω είς της στε- πές τών βαγониών. 'Ημπορούσαν να τό φθάνουν, να τό πιάσουν, να τό βάλουν είς τό στόμα ως πρωτόφαντον φρούτο και να τό κάμνουν μπάλας διά να πε- τροβολούν... 'Εννοείτα: ότι τά παιδιά, οι λούστροι, οι άχθοφόροι του σταθμού, οι υπηρέται τών γειτονικών μαγαζιών και οι μαθηταί που έπερνούσαν από εκεί διά τό σχολείον, δεν έλλειψαν να δια- σκεδάσουν με τό όλίγον αυτό χιόνι, που τους ήλθε σιδηροδρομικώς από την Κη- ρισιάν.

Διότι, έκείνο τό πρωί, έχιονίζε καλά είς την Κηρσισιάν' όσον δε χιόνι έπεσεν επάνω είς τό τραϊνον, την φραν που έ- στέλειτο είς τον έκεί σταθμόν, ήμπόρεσε να φθισῃ, σχεδόν όλον, είς τας 'Αθη- νας. Και ή χαρά τών παιδιών ήτο τόση, ως εάν τό άπρόσπεον έκείνο χιόνι ήτο χρυσάφι. 'Επαιξάν, διασκεδάσαν, έτέλα- σαν, έως ότου τό χιονισμένο τραϊνον, άπηλλαγμένον τώρ από μέγα μέρος του λευκου φορτίου του, έξεκίνησε πάλιν διά την Κηρσισιάν... 'Αλλά διατί μόνον τά παιδιά; Μήπως και οι μεγάλοι δεν ηθόναθησαν κρυφήν χαράν, βλέποντες τό όλίγον έκείνο χιόνι, τό όγιον έδωρον του χειμώνος; 'Ολοι χαιρούται να βλέπουν τό χιόνι! Δι' αυτό, τό γενικόν παράπο- νον τών 'Αθηναίων εναντίον του έφειτε- νου χειμώνος είνε ότι, ένθ' έξηντήσῃ την άγριότητα του είς ψύχη, είς άνέ- μους, είς βροχές, δεν άνθυμήθῃ νασκρι- σῃ και μίαν ήμέραν την πόλιν.

Διατί αυτή ή φειδώ; Διατί να μη κρυώ- σουν οι άνθρωποι; 'Αλλ' αυτούς επί ήμέ- ρας τους επάγωναν οι βορειάδες και τά

χιονόνερα. Δεν ήσο λοιπόν παρά μία κακία του γέρο- χειμώνα προς τους 'Αθη- νοίους, οι όποιοι έχασαν ούτω την από- λασιν να ίδουν την πόλιν μαυκαρευμένη με λευκά γουναρικά, να περιπατήσουν— ή και να πέσουν γλιστριώντας— επάνω στο χιόνι και να στήσουν άτελείωτους χιονοπολέμους. Και άκριβώς έπειδή είχαν αυτήν την μεγάλην έπιθυμίαν, τους έφάνη κάτι τι τό μικρόν φορτίον που τους ήλ- θιν ένα πρωί από την Κηρσισιάν, — και αυτό, φυσικά, διά τους όλίγους εύτυχούς που έπρόφθασαν να τό χαρουν. 'Εκτός πλέον άν ό γέρο χειμώνας έπιφύλασῃ την ώραίαν του έκπληξιν διά τό τέλος.

Οι 'Αθηναίοι αγαπούν τό χιόνι, — άλλ' υπό τον όρον να είνε όλίγον. Θέ- λουν δηλαδή να χιονίσῃ μίαν, τό πολύ δύο φορές, είς τό διάστημα του χειμώνος. 'Όταν, όπως συμβαίνει κάποτε, οι χι- ονισμένοι ήμέρην παρατείνονται, οι καλοί 'Αθηναίοι αρχίζουν να μουρμουρίζουν. «Μά κι' άλλα χιόνια; φθάνει πιά! δεν είνε έδω... ή Ρωσία!» Και με την αλήθειαν, δεν έχων άξικον. Πως είνε δυνατόν να χιονίσῃ όλοένα είς τας 'Αθη- νας, επί ήμέρας, άφού οι 'Αθηναίοι δεν είνε είς την Ρωσίαν! Και οι άνθρωποι άσυνηθιστοί, και τά σπύτια άκατάλληλα, και τά μέσα άτελή και άνεπαρκή διά πάρα πολλά χιόνια. Τα όλίγα όμως και άνε- κτά είνε, κ' έπιθυμητά, και εύπρόδεκτα. Μία ήμέρα χιονισμένη είς τας 'Αθήνας είνε πλέον χορά, διασκεδάσις, εύτυχία. Και την εύτυχίαν αυτήν, ως τώρ, δεν είχαμεν φέτος. Δεν έξυπνήσαμεν κανένα πρωί να ίδουμε της σκεπές τών σπιτιών να λάμπουν σκεπασμένες από χιόνι. Μό- νον της σκεπές όλίγων βαγониών είς τον σταθμόν της 'Ομονοιίας. Δεν είνε διά να μάς είκτείσουν έκείνοι που βρύνονται τά χιόνια, από τά πολλά που έχων όλον τον χειμώνα είς τας πόλεις και είς τά χωρία των; 'Αλήθεια, μικροί μου 'Αθη- ναίοι. Διμάζετε τό χιόνι, ένθ' άλλα παιδιά... τό τρώγουν με τό κουτάλι. Και όμως θά σας έχρίζαν εύχαρίστως όλα των τά χιόνια, άν ήμπορούσατε να τους στείλετε λιγάκι από τον ήλιον σας. Κ' έπι- τέλους; τό χιόνι έρχεται και από την Κη- ρισιάν με τον σιδηρόδρομον. 'Ο ήλιος όμως, όταν λείπῃ, από που και πως ειμ- πορεί να έλθῃ;...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. Μόλις υπέγραφα την παρούσαν, ήκουσα τά παιδιά να λαλάζουν ότι «τό στρώνει». 'Επλησίασα τό παραθύρον και είδα πραγματικώς τά κεραμύδια λευκά. 'Όποτε τό χιονισμένο τραϊνο της Κη- ρισσιίας δεν ήτο παρά ό πρόδρομος και ό προάγγελος

ΜΗ λησμονήσῃτε, ότι τό Προνόμιον τών Τόμων ήγγει την 28ην Φεβρουαρίου.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΑΥΛΟΣ Μ. ΒΑΣΣΑΛΕΡΙΔΗΣ (έν Λάονακι Κύπρου) Βραβευθείς υπό τὸ ψευδώνυμον "Ωραιόπαθης" Εἰς τὸν 130ὸν Διαγωνισμὸν Διηγήματος ("Ἰδε Διάπλασιν 1912, σελ. 810).

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Γ. ΚΟΥΛΟΥΘΡΟΣ (έν Βιέννῃ) Βραβευθείς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον "Νέλλο" Εἰς τὸν 132ον Διαγωνισμὸν Ἀσκήσεων ("Ἰδε Διάπλασιν 1912, σελ. 461)

ΠΩΣ ΚΤΙΖΕΤΑΙ ἘΝΑ ΚΟΥΚΛΟΠΙΤΟ

"Αγαπητή μου «Διάπλασις», Θὰ θυμάσαι βέβαια, πρὸ δύο σχεδὸν ἐτῶν, ποῦ σοῦ ἔστειλα τὴν φωτογραφίαν τοῦ σπιτιοῦ τῆς κούκλας μου καὶ σοῦ ἐκρόσθητα τότε διὰ εἶχεν ἀνάγκη ἐπισκευῆς. Ἀλλοίμονον! Δὲν τὸ ἐπεσκεύασα τότε καὶ θέλεις ἢ βροχές, θέλεις ἢ ὑγρασία, ὁ ἥλιος καὶ οἱ ἀνεμοὶ τὸ κατέστρεψαν, ὥστε νὰ κινδυνεύῃ ἡ υἰαία τῆς οἰκογενείας ὅλης τῆς κούκλας μου. Κατέφυγα τότε εἰς τὸν παπποῦ τῆς (τὸν πατέρα μου δηλαδὴ) καὶ τοῦ ἐπρότεινα νὰ μοῦ πωλήσῃ ἕνα κομμάτι οἰκόπεδον ἀπὸ τὸν ἀντρέ μας, διὰ νὰ κτίσωμε καλύτερον ἕνα καινούργιον σπιτὶ, παρὰ νὰ ἐξοδευθῶμε νὰ διορθώσωμε τὸ παλιὸ καὶ νὰ μὴν εἰμεθα πάλιν εὐχαριστήμενοι· διότι φάνηται ὅτι τὰ κούκλοσπιτὰ, μάλιστα διὰ εἶναι κοινωμένα ἀπὸ χαριῶν, δὲν ἀντέχουν πολὺ. Φαντάσου λοιπὸν τὸ ἴδιόν μου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡλικίαν ἅ ἐτῶν. Ἡ γιγιάτριά τῆς κούκλας μου, βλέπεισ ὡς συνιδιοκτῆτρια, με τὸν πατέρα εἰς τὸν ἀντρέ καὶ μάλιστα, ἂν θέλεις, πῶς πολὺ κυρία ἐκείνη ἀπὸ τὸν παπποῦ, δὲν ἐννοοῦσε με κανένα τρόπο νὰ ὑποχωρήσῃ. Φαντάσου

τὴν ἀπελπισία μου! παρεκάλεσα, παρεκάλεσα, καὶ εἰς τὸ τέλος ἐκλαυσά καὶ λιγάνι, καὶ ἔτσι ἐπῆρα τὴν παραχώρησι. Τώρα ἐχρησιζοῦντο μηχανίδες, ἐργολάβοι, ἐργάται, ὄλικα καὶ πρὸ παντός χρήματα. Παιὶς θὰ τὰ ἐδίδεν ὄλ' αὐτά; Ἰδού τὸ ζήτημα. Κατέφυγα λοιπὸν καὶ πάλιν εἰς τὸν πρωτομάστορα ποῦ ἔκαμε καὶ τὸ προηγούμενον καὶ ἐξέθεσα τὸν σκοπὸν μου. Ψεῦδες ποῖος εἶνε; σὺφε λιγάνι νὰ σοῦ τὸ 'πῶ... ὁ μπαμπὰς μου... Λοιπὸν ἐσυμφωνήσαμε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐπιχείρησιν, καὶ γιὰ πληρωμὴν νὰ καταγίνω νὰ ἔχω κατὰ διμηθίαν ὄλο ἄριστα εἰς τοὺς σχολικαῖς ἐλέγχους ἄλλα καὶ τὴν διαγωγὴν κοσμιωτάτην καὶ τὴν τάξιν ἀπαράμιλλον. Ἀφοῦ ἔτσι ἐκλείσεν ἡ συμφωνία, ἔγιναν τὰ σχέδια, ἐνεκρίθησαν καὶ ἐτέθησαν τὰ θεμέλια· μάλιστα ἡ οἰκοδομὴ ἐπροχώρησεν εἰς τὸ ὕψος τοῦ πρώτου πατώματος. Ἐὰν ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπιτύχῃ ὄλο τὸ σχέδιον, θὰ εἶνε εὐχρηστίστους τῶν ἐφ'αυτῶν, ἔχι μόνον τῶν ἰδικῶν μου, ἀλλὰ καὶ τῶν φίλων μου· μερικὲς μαρκεὲς μάλιστα ἠηλοῦσαν ἀπὸ τώρα ποῦ εἶδαν τὰ σχέδια, φαντάσου νὰ τὸ ἴδωσιν καὶ τελειωμένο. Τῆς κούκλας μου πλέον ἄφισέ τες, εἶνε ἔιτρελλαμένες καὶ πανευτυχεῖς. Καὶ ἔχουν δίκιο, ἀφοῦ θὰ

ἔχουν τραπέζαρια, λουιτζά... Μὰ τί κἀνω; ἀρχίζω νὰ σοῦ τὰ λέγω ὅλα, ἐνῶ θέλω νὰ σοῦ κἀνω surprise καὶ νὰ σοῦ στείλω τὴν φωτογραφίαν καὶ τὴν περιγραφὴν καὶ νὰ σε καλέσω εἰς τὰ ἐγκαινία με τὴν Κάκια καὶ τὴν Λαυλούκα. Λοιπὸν, ἄρα τελειώσῃ, θὰ εἰδοποιηθῆς.

Με πολλὴν ἀγάπην καὶ πολλὰ φιλήματα
Ἡ φίλη σου

Μίλλουσα Ἰδιουκτῆτρια
Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν
ΦΑΚ

Εἰς τὴν Σαχάρην
(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 96.)

Ἐπέσπευσαν τὸ βῆμά των, ὅσον τοῦλάχιστον τὸ ἐπέτρεπεν ἡ ἀδυναμία τῶν κ. Ἐρμπά.

Ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἀπογοήτευσίς των, ὅταν παρετήρησαν ὅτι ὅσον αὐτοὶ ἐπροχώρουν, τόσοσ ἀπεμακρύνετο ἡ θεληκτικὴ ὄπτασις τῆς λίμνης με τὰ δένδρα! Ἡ ἀγὸνος γῆ, τὸ ἀμυώδες ἔδαφος, τὸ φλογερὸν, ἐξετείνετο ἐπ' ἀπειρον.

Φεῦ! ἡ προσερχὴ ἐκείνη δάσις δὲν ἦτο παρ' ἀπλῶς ἀντικατοπτρισμός, ἀδυνατίων ὄλων ἐν κ' ἐξαφανισθεῖς μετ' ὀλίγον τελείως πρὸ τῶν περιλήπτων ἐσθλαμῶν των!..

Ἦτο κόρα κοιλί. Εἰς τὴν σκληρὰν αὐτὴν ἀπογοήτευσιν, ὁ κ. Ἐρμπά ἠσθάνθη νὰ τὸν ἐγκαταλείκουν ἐξοφρα οἱ δυνάμεις του καὶ, κλονισθεῖς, κατέπεσαν ἐπὶ τῆς ἄμμου ψιθυρίζων:

— Νερό!... νερό!... γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ!

Εἶνε ἡ συνήθης ἐπίκλησις ὄλων τῶν δυστυχῶν, οἱ ὅποιοι δοκιμάζουν τὰ βέβαια τῆς ἐρήμου: Νερό!

Τὸ φλασκί ἦτο σχεδὸν ἀδεισ· ὀλίγα μόνον σταγόνας ἔμειναν ἀκόμη εἰς τὸ βάζος του. Ὁ Ἀλβέρτος, μολοντί ἠσθάνετο καὶ αὐτὸς τὴν δίψαν νὰ περισφίγγῃ τὸν φλεγόμενον λοιμὸν του, ἐπληρώσασ τὸ φλασκί εἰς τὰ χεῖλη τοῦ πατέρα του, ἐλπίζων ὅτι τὸ εὐεργετικὸν ἐκεῖνο ὕγρον θὰ τὸν ἐνεψύχωνε ἀκόμη μίαν φεράν. Ἄλλ' ἡ ἐλπίς του ἦτο ματαία.

Καὶ τότε ὁ δυστυχὴς νέος ἔχασε τὸ θάρρος του. Αὐτός, ὁ τόσοσ γενναῖος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐδειλίετο. Δεινὸς πονοκέφαλος δὲν τὸν ἀνέε νὰ νοίξῃ τὰ μάτια, ποῦ ἐφαίνετο ὅτι τὰ ἐν τὸσθία του ἐκείοντο ἀνοσμένα, καὶ εἶχε θυσίασ διὰ τὸν πατέρα του καὶ τὰς τελευταίας σταγόνας τοῦ νεροῦ...

Μόνον, εἰς τὴν ἀχανῆ ἐκείνην ἐρημίαν, δὲν εἶχον πλέον νὰ ἐλπίζουν καρμικὴν βροχίαν. Ὁ νέος ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς ἄμμου πλησίον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα. Δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰντιπαλασῇ. Ἡ Θέλησις του ἐφαίνετο συντριμμένη.

Πόσας ὥρας ἔμεινε βυθισμένος εἰς τὸν ἄβυσσον ἐκεῖνον; Δὲν ἤξευραν οὔτε οἱ ἴδιοι. Ὅταν ἐξῆλθεν, εἶπε πλησίον του μίαν καρμὴν καὶ δύο νέους, σφόντασ τὴν στολήν τῶν γαλλῶν Ζουάβων. Ἐνας ἀπ' αὐτούς τοὺς στρατιώτας τοῦ ἔδιδε νὰ πῆ ἐν ἀναφυκτικόν. Ἐνόμισεν ὅτι ὠνευρέετο. (*)

Με φωνὴν ἀδύνατη ἀκόμη, ἠρώτησε ποῦ ἦτο.

— Μὰ ποῦ θέλετε νὰ εἶθε παρὰ τῆς Σαχάρας; τὴν ἀπεκρίθη μετ' εὐθυμίας φωνῆ. Ἄλλὰ ἔχι πῶς μονάχος. Εἶπα με τοὺς Ζουάβους!

— Καὶ ὁ πατέρας μου;

— Ἄ, ὁ ἄλλος ἐκεῖνος ὁ δυστυχὴς εἶνε πατέρας σας; Πολὺ καλὰ! ἤσυχαστε, γιὰτὶ σῶθηκε καὶ αὐτός. Δώσωμε καὶ εἰς τοὺς δύο σας ἐκεῖνο ποῦ ἄς ἐχρησάτετο περισσότερο: κρεῖον νεράκι ἀπὸ τὸ

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 96.

πηγάδι ποῦ ὑπάρχει κοντὰ τῆς σκηνῆς μας.

Καὶ ἡ στρατιωτικὴ διηγήθη τότε εἰς τὸν Ἀλβέρτον, ὅτι μίκρον στρατεύμα Ζουάβων, μεταβαίνον νὰ πολεμήσῃ τοὺς ληστές Τουαρέξ, τοὺς εἶχεν εὐχὴ ἡμιθανεῖς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄμμων καὶ, κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ, τοὺς εἶχε μεταφέρει εἰς τὸ στρατόπεδον. Ἐκεῖθεν, ἄρα συνήρχοντο ἐνταλῶς, ὅτ' τοὺς διηθῶσαν εἰς τὸ Γκαδαμές.

Ποῖον εὐτυχίαν ἠσθάνθησαν πατήρ καὶ υἱὸς ἔταν εὐρέθησαν εἰς τὸς ἀγκάλας ἀλλήλων!

Ὁ Ἀλβέρτος ἐν καρδίῳσε καὶ πάλιν τὸν πατέρα του, κεκλιθὼν αὐτὸν νὰ μὴν ἀνησιχθῇ διὰ τὸ μέλλον, εἶπε εἰς τὸ Γκαδαμές θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐράζεται αὐτός καὶ νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ τῶν δύο.

Ὁ κ. Ἐρμπά ἐφάνη πεῖθόμενος καὶ ἀναλαμπάγων τὸ θάρρος του εἰς τοὺς δύο.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἡ πέτρα τῶν ἀραβῶνων

Ἡ πέτρα, τὴν ὁποῖαν βλέπετε ἐδῶ, εὐρίσκειται εἰς τὸ Whigtownshire τῆς Ἀγγλίας. Ἐχει μίαν τρύπαν εἰς τὴν μέσην, ὑψηλῶς δὲ ἄλλοτε τὸ ἔθμον νὰ πηγαινουν ἐκεῖ οἱ ἀραβῶνισαμένοι καὶ νὰ σφίγγουν τὰ χεῖρα των ἀπὸ μέσα ἀπὸ οὐτὴν τὴν τρύπαν, πρὸς ἐκτύπωσιν τῆς μηνστείας. Διὰ τοῦτο ἐνομάζεται ἀκόμη «πέτρα τῶν ἀραβῶνων».

Εὐφρὲς μηχανήμα

Τὸ περίεργον αὐτὸ ὀβυστήρι προσαρμόζεται, ὡς βλέπετε, εἰς τὸ κηρίον καὶ συγκρατεῖται μετῴρων με μίαν βελόνην, κατὰ μὲνην ἐπίσης ἐπὶ τοῦ κηρίου. Μόλις κηρὶ καὶ ἀναλιθῇ τὸ κηρίον μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου, ἡ βελόνη, μὴ ἔχουσα πλέον στήριγμα, σφραγίζεται πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ βίος τοῦ ὀβυστήρος, ὁ ὁποῖος πίπτει τότε ἐπάνω εἰς τὴν φλόγα καὶ τὴν σβύνει. Τὸ εὐφρὲς αὐτὸ μηχανήμα συνιστάται εἰς τοὺς εἰσὺς ἐργον τὴν καλὴν συνήθειαν νὰ διατάζωσιν εἰς τὸ κρεβάτι καὶ νὰ κοινοῦνται.

ταὶ εὐχὰ πρὶν προσθῶσιν νὰ σβύσουν τὸ κηρὶ των.

Ἑβδομαδιαῖο Διαγωνισμὸ

α') Μαγικὴ εἰκὼν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοῦ Σηματοφύρου

Ποῦ νὰ κρυφθῆκε ἄρα γὰ τὸ τραγικὸν καὶ ἐσκότωσεν αὐτός ὁ κυνηγός;

6') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ

A	ΓΑΑ	ΓΑ	ΑΑΣ
A	ON	TO	A
BEA	ΣΙ	ΑΙ	ΕΛ
ΡΩΣ	ΑΙ	ΠΟΡ	ΓΙ

Νὰ συναρμολογηθῶσιν αἱ συλλεταὶ αὐταὶ, ὥστε νὰποτελεσθῶσιν τὰ ἐνέματα πάντε Κρατῶν τῆς Εὐρώπης.

γους τοῦ καλοῦ ἐκείνου υἱοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε δευχθῆ τόσοσ φιλόστοργος καὶ ἀσφαιωμένος.

Ἀφοῦ ἀπεχαιρέτησαν τὸν ἀρχηγὸν τοῦ μικροῦ στρατεύματος καὶ τοὺς στρατιώτας, ποῦ τοὺς εἶχαν εὐχὴ ἀπὸ βέλαιον θάνατον, κατόπιν ὀλίγων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἐφνεῖρναν τὴν ἐκχειλιζομένην εὐγνωμοσύνην τῆς ψυχῆς των, ὁ νεαρός Ἀλβέρτος ἀνέκραξε:

— Εἰς τοὺς στρατιώτας τῆς προσφιλοῦς μας πατρίδος χρεωστοῦμεν τὴν ζωὴν! Ἐπειδὴ ποῖ ἐδὲν θὰ ἠμποροῦμεν νὰ ἐξοφλήσωμεν τὸ πρὸς αὐτούς χρέος μας, ἐρλίκομαι, λογαγέ μου, ὅτι ἐδὲν θὰ εἴθῃ ἡ ὥρα νὰ ὑπηρετήσω καὶ ἐγὼ ὑπὸ τὰς σημαίας, ὅτ' ἐφρῶ με τέτοιον τρόπον, ὥστε θὰπιδώσω εἰς τὴν πατρίδα τὴν ἴδιαν ὅ,τι χρεωστοῦμεν εἰς τοὺς ἀνδρείους τῆς προμάχης!

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Clotilde Leclerg)
ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

γ') Αἵνιγμα

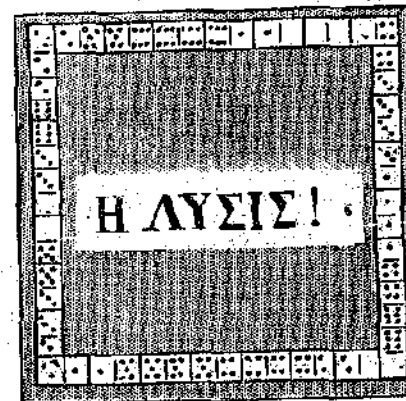
Ἐστάλη ὑπὸ "Ἐνα Χιωμαῖον"

Εἶνε δύο ἀδελφεῖς, καὶ πάντα Κυνηγῆ ἢ μὴ τὴν ἄλλη. Βλέπετε, δὲν ἀκούσ, τὴν πρώην! Καὶ τὸ ἀντιθετὸ τὴν ἄλλη: Τὴν ἀκούσ μὰ δὲν τὴ βλέπετε. Ποῖος εἶνε;

δ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ Νικ. Γ. Παπὰ
Un* pl**e por* oh*q** oh*s*;
oh*q** oh*s* à s* pl**e
Νὰ συμπληρωθῇ τὸ γνωμικὸν τοῦτο.
Ἀλλοῖσι: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαθίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνου δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 4ου φύλλου

α') Ἰδού πῶς θὰ τοποθετηθῶσιν τὰ κῶκκαλα, διὰ νὰ ἔχωμεν παντοῦ ἀθροισμα 44.—β') Παίζει με τὰς ὁμοήχους λέξεις Grèce καὶ graisse—πάχος.

Πα τον Ο. Θυγγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη του, Κε. Φ. Β.

ΕΝΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Κατάμονος, καθότανε σε μία γωνιά σκυφτός. Η κατάσταση του κεφαλή έγεγνε βαρεια στα στήθια του κι είχε τα μάτια του κλειστά. Τι τάχα να σκεπτόταν ο άμοιρος ο γέρος;

Μα ξάφνου κάτι άκουσε, κι εϋθύς ανασηκώνεται και τρέμοντας έόμοωσε κοντά στο γιο, που εϋς τους άλλους διάβασε τα νέα του πολέμου.

«Τι θέλεις γέρο;» τον ρωτά. Κι έκείνος μ' άγωνία: «Νά μου ξαναδιαβάσης, ήθελα, όλους τους σκοτωμένους, γιατί δεν άκουσα καλά.»

Κι εϋψ τὸ παλληκάρι ξενοιαστο άρχισε ν' άραδιάζει τους νεκρούς που έλασαν εις την έακουσμένη μάχη των Πεστών, ο γέρος άκουε σκυμμένος από πάνω του με καρδιοκτύπι φοβερό.

Και τότε... ένα δάκρυ κύλισε στο φλογισμένο πρόσωπό του, που θάμπωσε τα μάτια του. Κι' έμειν' ο γέρος σάν νεκρός. Μα ύστερα περσήφανα την κεφαλή σηκώνει, τα μάτια του άκίνητα στον ούρανο καρτώνει και με άμέτρητη ουγκιλίσση, γεμάτος ένθουσιασμό, φωνάζει: — «Παιτέρα μου χουση, χαλάλι σου τὸ αίμα του παιδιού μου! Νά μοσχοβολήση ο τάφος σου, μονάκριβο παιδί μου!»

Όλος εκεί ο κόσμος έμεινε κατάπληκτος. Κι' ο ήλιος που έγεγνε στη δύση, έρωψε εις τελευταίες τον άχτίδες στην κάτασκη του γέρου κεφαλή και σά νά τον στέφανωσε μ' ένα χρυσό στεφάνι...

Κύπρος Πανελληνιος Πέθος

Ο ΤΣΙΚΛΗΤΗΡΑΣ

Γίγας σωματός, εϋμόρφος, άναπαριστών τον Έρμη, τύπος άριστοκράτου, καμάρι των γονέων του, άγενής εκ γεννήσεως και άνατροφής, άγαθός σάν δυο χροιών παιδάκι, με μόρφωση και με χίλια προτερήματα, ψυχικά και πνευματικά. Ύψηξε και ο Κωστής Τσικλητήρας συνδρομητής και λάτρης της άγαλητής μας Διαπλάσεως. «Ω! πόσα καλά, μικρή άκόμη, δεν εϋχα άκούσει από τὸ στόμα του γι' αϋτήν! Μα δ' άσπλαχνός χάρος μās τὸν άρπαξε για δυο' μέρες, χωρίς νά λυπηθῆ τα ναιάτα του, τὴ δόξα του, τους δυνατωμένους γονείς του και τὰ άτυχή άδέρφια του... Ήπιης νά ύπερησήθη του πατέρα, σάν καλός στρατιώτης, μὰ του επέπρωτο νά ιδῆ αϋτός, ο τιμημένος άθλητής, ο Όλυμπιονίκης, τὸν θάνατον, όχι σὰ πεδία τῶν μαχόν, αλλά μέσα σ' ένα Νοσοκομείο.

Γι' αϋτόν ύψώθηκε η σημαία μας και δοξάστηκε η Έλλάς τελευταίως εις την Εϋρώπη. Ητο ο πρώτος και ο μόνος εϋρωπαϊός άθλητής, που ένικοϋσεν εις τὸ Στάδιον της Στοκχόλμης. Εις 17 άγωνιματά, όλονεν ύψοδὸ τὸ Αμερικανική σημαία, μὰ ήλθε και η σειρά ν' άγωνισθῆ ο Κωστής Τσικλητήρας, και νά, σείεται από τὰ χειροκροτήματα τὸ Στάδιον και χάριν αϋτοῦ και μόνου ύψοῦται ύπε-

ρήφανος και μία σημαία της Εϋρώπης, η γαλαζία μας, Ελληνική. Το όνομα του Κωστή Τσικλητήρα δεν θα σβησθῆ ποτέ από την μνήμη εκείνων, που έμνησονται από τὰ θάνατα Ελληνικά ιδεώδη.

Κοιμήσου ήτχα τὸν αϊώνιον ύπνο, θάνατε Όλυμπιονίκα, και μαζί με την Ελλάδα, η ιδιαίτερα σου πατρίς, τὸ ένδοξον Ναυαρίνον, η ιστορική πόλις του Νέστορος, εϋς καυχάται ότι σ' έγέννησε και σε άνέθρεψε!

Ηρωϊς του 21

ΣΤΗΝ ΞΕΝΙΤΕΙΑ

Είνε Χριστούγεννα, κτυπά η καμπάνα άσχημα, που ναι μακρυ' απ' τὴ μάννα, στην Ξενιτεία!

Μαύρα μου φαίνονται Όλα τριγύρω' άχ! που τὸ βήμα μου άχ! που νά σύρω στην Ξενιτεία!

Όλοι γελοῦνε, μόνο γ'ω κλαίω χωρὶς τὴ μάννα μου μπορὶ νά χαίρω στην Ξενιτεία!

Χαρὲς στους άλλους, σὲ μένα πόνοι! πῶς νά μὴ κλαίω; άχ! εἶμαι μόνη στην Ξενιτεία.

Είνε Χριστούγεννα, κτυπά η καμπάνα άσχημα που ναι μακρυ' απ' τὴ μάννα στην Ξενιτεία!

Δαρνοστεφης Σημαία

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Εις τὰ 1810 ήρχισαν ο ύπερ άνε'αρτησίας άγών του Μεξικού. Μεταξύ των πολλών έπαναστατών, ήτο και στρατηγός Νικόλαος Μπαρό, τὸν όποιον ο πατέρας Ασονάρδος συνελήφθη αιχμάλωτος ύπό των Ισπανών και κατεδικάσθη εις θάνατον.

Ο Ισπανός αντιβασιλεύς του Μεξικού έχοριζεν εις τὸν στρατηγόν Μπαρό τὴν ζωὴν του πατρός του άλλ' έπι τῆ δοξά παραδόση τὰ όπλα. Ο Μπαρό όμως ήγηθη νά πράξῃ τοῦτο και προσέφερεν ως άντάλλαγμα του πατρός του 300 Ισπανούς αιχμάλωτους που έκράτει. Ο αντιβασιλεύς ήγηθη και θανάτωσε τὸν Ασονάρδον. Την επομένη, όταν ο στρατηγός έμαθε τὸν θάνατον του πατρός του, παρατάς τὸν στρατόν του και

εις τὸ μέσον έβαλε τους 300 Ισπανούς, οι όποιοι έπερίμεναν νά θανατωθῶν. Αλλ' ο Μπαρό τους λέγει:

«Όλοι ξεύρατε, ότι έπρότεινα νά σάς επιστρέψω εις άντάλλαγμα του πατρός μου, άλλ' ο αντιβασιλεύς ήγηθη νά παραδεχθῆ τὴν πρότασίν μου και θανάτωσε τὸν πατέρα μου. Η Κυβέρνησις σας λοιπόν, σύμφωνα με τους νόμους του πολέμου, σάς κατεδικάσε. Ερχομαι νά σάς εϋλω τὰ άκούσθη: Απερασία, όχι μόνον νά σάς χαρίσω τὴν ζωὴν, αλλά και τὴν ελευθερίαν. Οι αιχμάλωτοι, πὸ τοιαύτης γεναιοφυχίας, έμειναν έκκληκτοι. — Όχι! έφώναξαν όλογοροι και ένθουσιασμένο, δεν φεύγομεν, αλλά θά μείνωμε με σῆς δια νά πολεμήσωμεν ύπερ της Μεξικανικής ανεξαρτησίας! Ζήτω ο Στρατηγός μās!»

Nogales Ver, Μεξικὸ (Εκ του Ισπανικὸ)

Μακρινός Πατριώτης

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

Επεβ'βάσθημεν εις μίαν λέμβον και έξήλθομεν από τὸν λιμένα, για νά προϋπαντήσωμε τὸν «Δελφίνα» που ήχετο γεμάτος αιχμαλώτους. Πράγματι, με λίγη ώρα, τὸ βαπόρι φάνηκε στὸν ορίζοντα σιγά-σιγά. Μεγάλωσε και τώρα νά, η εἶξ του, κτυπάει τὴν ήουχη θάλασσα, λίγα μέτρα μακρὰ μας. Οι Τοδοκοι φαίνονται καθισμένοι στην κουβέρτα του καραβιού με μάτια άπλανη. Παιός ξεύρει τι νά συλλογίζονται. Ίσως τὴν γυναικα τους, τὰ παιδιά τους, που άγωνούν τὴν τύχη τους, και προσεύχονται για τὴν ασφάλειά τους. Πῶς τους λυπήθηκα I. Μα έξαφνα μιά δοδεκάκωπη βάρκα του πολεμικοῦ ναυτικοῦ μας έφάνη έρχομένη κατόπι του καραβιού και οι ναῦται κατέβαλον πῶσαν δύναμιν για νά καταφθάσουν τὸ άτμόπλοιο, πρῶγμα που κατόρθωσαν με λίγες δυνατέσκουπιές. Αμα η βάρκα έπλεε παραπλεύρως του άτμολοίου, οι στρατιώται μας που ήταν μέσα εις αϋτό, έφώναξαν: «Ζήτω τὸ Ναυτικό», οι ναῦται άπήγγησαν «Ζήτω ο στρατός!» και μαζί με τὰς τῶσας ήτωκραυγὰς ήκούσθησαν και αἱ κραυγαὶ των αιχμαλώτων: «Ζήτω η Έλλάς!» Ίσως τὸ μόνον που ήξευραν Ελληνικό. Δεν κρατήθηκα και φώναξα μ' όλη τὴν δύναμίν μου: «Ζήτω η μεγάλη μας Πατρίδα!»

Τυχοδακτις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξύ μικρών: — Γεώργε, αϋτὰ τὰ παπούτσια εἶνε τῆς μόδας. — Όχι, καλὲ δικὰ μου εἶνε! — Εστῆλη ύπό του Σίρκου του Κωνσταντινου

Εἶς τὸ μάθημα της Κοσμογραφίας. — Ποῦ εἶνε η Μικρὰ Ἀρκατος; — Στο πλάι της Μεγάλης. — Μπαρό, παιδί μου. Και η Μεγάλη; — Με στο Ζωολογικὸ Κήπο! — Εστῆλη ύπό του Ραφφού της Κύπης

ΤΟ ΝΕΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1913

Επαναλαμβάνεται τὸ Δημοψήφισμα διὰ τὰ Ψευδώνυμα τοῦ 1913, ύπό τους εϋξῆς όρους:

Σκοπὸς του Διαγωνισμοῦ εἶνε νά φιλοτιμηθῶνται οι συνδρομηταί, ώστε νά εκλέγουν όσο τὸ δυνατόν ωραιότερα ψευδώνυμα.

Θά γίνουιν καιν τῶσας ψηφοφορίας. Αἱ μὲν τρεῖς πρώται, προκριματικαί, η δὲ τετάρτη και τελευταία οριστικῆ.

Από τὰ ψευδώνυμα της πρώτης τριμηνιας, εϋπειτα της δευτέρας και τέλος της τρίτης, θάνακηρυχθῶν ως υποψήφια διὰ τὴν τελικὴν εκλογὴν από εἰκοσι κάθε φορὰν, εκείνα ηηλαθῆ τὰ όποια θά πλειοψηφήσουν κατὰ τὰς τρεῖς προκριματικὰς εκλογὰς. Οὔτω θά έχωμεν εις τὸ τέλος εϋξηκοντα υποψήφια ψευδώνυμα, και μετὰ αϋτῶν και μόνον θά γίνῃ τὴν τετάρτην τριμηνιαν η τελευταία οριστικῆ εκλογῆ, η όποια θάναδείξῃ τὰ δέκα ωραιότερα πρὸς βραδύειν.

Κατὰ τὰς τρεῖς πρώται ψηφοφορίας άνακηρύσσονται μόνον οι υποψήφιοι. Εἶς δὲ τὴν τελευταίαν ψηφοφορίαν βραβεύονται, εκτός των ψευδωνύμων, και οι εκλογεῖς, λαμβανομένων εν' όψει και των τεσσάρων των ψηφοδελτίων και άθροισμένων όλων των ψήφων, τὰς όποιας έχει λάβῃ και κατὰ τὰς τῶσας ψηφοφορίας εκάστον εκ των άναγεγραμμένων εις τὰ ψηφοδέλτια αϋτὰ ψευδωνύμων. Ο αριθμὸς του άθροισματος τούτου θά όρξῃ τὴν θέσιν του διακρινόμενου διὰ βραδύειν Έκλογεῶς. Επομένως συμφέρον όλων εἶνε νά λαμβάνωμε μέρος και εις τὰς τῶσας ψηφοφορίας, διότι τότε έχουιν μεγαλύτεραν πιθανότητα νά επιτύχουιν ως εκλογεῖς.

Βραβεῖα Ψευδωνύμων και Βραβεῖα Έκλογεῶν θάπονηθῶν εις τὸ τέλος: «Εν Πρῶτον, Τρία Δεύτερα και Έξ Τρίτα. Θά λαβῶν, δὲ ως άμοιθὸν οι μὲν Έκλεχθέντες τόμους Διαπλάσεως (εκ των τιμωμένων δρ. 8) τρεῖς ο του Α' Βραβείου, από ένα οι του Β', και από ένα (αϋτοῖ εκ των τιμωμένων δρ. 3,50) οι του Γ' Βραβείου. Οι δὲ Έκλογεῖς τόμους Διαπλάσεως (εκ των τιμωμένων δρ. 8) πέντε ο του Α' Βραβείου, από δύο οι του Β' και από δύο (αϋτοῖ εκ των τιμωμένων δρ. 3,50), οι του Γ'. Όλοι δὲ δικαιούνται νά στείλουιν τὰς φωτογραφίας των, διὰ νά δημοσιευθῶν. (Εκτός των Βραβείων θάπονηθῶν και «Βραῖνοι, άλλ' εἶνε άμοιθῆς).

Εἶς τὸ Δημοψήφισμα δικαιούνται νά λάβουιν μέρος ως Έκλογεῖς, ζυφρὰν μὲν όλοι όσοι έχουιν ψευδώνυμον εϋκρινόμενον και ισχύον, επί πληρωμῆς δὲ λεπτόν 10 οι εἶνε ψευδωνύμου συνδρομηταί και τὰδὲ πρῶτα, καί λεπτόν 30 οι κατὰ φύλλον άγοραστοί. Εκλεξιμα δὲ ψευδώνυμα εἶνε όσα εϋκρινονται εις τὴν οικίαν στήλην της Αλληλογραφίας κατὰ τὰς τρεῖς πρώται τριμηνιας, διότι διὰ τὰ ψευδώνυμα της τετάρτης (τὰ όποια εἶνε πάντοτε δαίγιστα) δεν γίνεται ιδιαίτερα ψηφοφορία πρὸς άνακήρυξιν υποψηφίων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38, δὸς Εϋθymiδου τὴν 19 Φεβρουαρίου 1913.

ΝΑ σοῦ εϋχηθῶ τόνισό σου, φίλε μου. Και όλοις εἰδού μετὰς μας. Γι' αϋτό δεν βάζω εἰδὸς οὔτε τὸ ψευδώνυμό σου. Λοιπόν, τὸ όνειρό σου σημαίνει ότι δεν εἶσαι άπλῶς έγωιστής, αλλά νιδυνεύεις νά γίνῃς και έγωιστής. Φωνάζεσαι ότι εἶσαι ο καλλίτερος, που οι άλλοι δεν έχουιν μαζὶ σου οὔτε σύγκρισι! Και φαντάζεσαι άκομη, ότι όλοι σε άδικουιν, σε άποκλείουιν, σε κλέβουιν, σε φθονουιν, σε κατατρέφουιν. Όλοι, από τὴν τύχη, ως τὴν Διάπλασιν! Εἶνε άνάγκη, παιδί μου, άπόλυτος άνάγκη, δια τὴν εϋτυχίαν σου, εϋθδς από σήμαρα νάρρησῃ τὸν πόλεμον. Ένα πόλεμον γενναίον, αμειλικτόν, έναντιον αϋτῶν των τάσεων, που εἶνε πολὺ επικίνδυναι. Και εϋτυχῶς που ύπάρχει καιρός άκόμη, γιατί εἶσαι πολύ νέος. Άκουσε, παιδί μου, τὴ μητέρα σου τὴ Διάπλασι που σε αγαπᾷ για τὰλλά από τὸ καλό σου. Από σήμαρα, εϋθύς!... Φανὸ γενναίος.

Ναι, Αϋτοματε Τηλέγραφε, εἶνε φανερόν ότι δεν εἶπαις τὸ t και εκεινο τὸ en re σημαῖνε entre. Όσον δια τὸ marche, τὸ βιβλίον, από τὸ όποιον άντέγραφα τὸ κείμενον, τὸ εἶχεν εἶσι, με π μικρόν. Ταλαιπωρηθείς Ηπειρος, σ' εϋχαριστῶ πολύ δι' όσα γράφεις. Όλας τὰς σχετικὰς πληροφορίας περὶ άνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστι-

ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗ ΕΚΛΟΓΗ

ΔΙΑ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΗΣ Α' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ ΤΟΥ 1913

Συμφωνῶς πρὸς τὰνωτέρω, προκηρύσσεται σήμαρον η πρώτη προκριματικῆ ψηφοφορία πρὸς άνακήρυξιν 20 υποψηφίων από τὰ ψευδώνυμα της Α' τριμηνιας τοῦ 1913.

Από τὰ ψευδώνυμα δηλαδῆ, —νεα η άνακηρύσσει, —όσα εϋρήναν εις τὰς «Εϋρησεις Ψευδωνύμων» της Αλληλογραφίας από 1ης Δεκεμβρίου 1912 μέχρι τελους Φεβρουαρίου 1913 (φυλλάδια 1—13) εκάστος θά εκλέξῃ δέκα, τὰ κατὰ τὴν γνώμην του ωραιότερα, και θά μου τὰ στείλῃ γραμμένα κατ' αλφαβητικὴν σειρὰν εις ψηφοδέλτιον επί άπλοῦ χαρτου γραφῆς, μεγέθους τετάρτου της κόλλας, συντεταγμένον ως εϋξῆς:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ Α' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ 1913

(Όνοματεπώνυμον εκλογεῶς)..... (Ψευδώνυμόν του, αν εϋχη)..... (Τύπος διαμονῆς του και χρονολογία)..... [Η συμπλήρωσις των άνω τριῶν στίχων εἶνε απαραίτητος.]

Εκ των ψευδωνύμων της Διαπλάσεως, τὰ όποια εϋκρίθησαν κατὰ τὴν Α' Τριμηνιαν τοῦ 1913 (εις τὰ φύλλα 1 εἰς 13), μου ήρεσαν τὰ εϋξῆς δέκα, τὰ όποια άναγράφω κατ' αλφαβητικὴν σειρὰν:

[Επειτα ο κατάλογος των δέκα ψευδωνύμων, — τὸ εν κάτωθεν του άλλου, εις χωριστὴν δηλαδῆ γραμμὴν εκάστον και κατ' αλφαβητικὴν σειρὰν, — και τέλος η υπεγραφή του εκλογεῶς.]

Κάθε ψηφοδέλιον εκλογεῶς μη έγροντος ψευδώνυμον, θά συνοδεύεται κατὰ τὰνωτέρω από δεκαλέπτον γραμματισμόνον, αν εἶνε συνδρομητής τῆς άδελφῆς συνδρομητοῦ, και από τριανταλέπτον αν εἶνε άγοραστής. Διὸτι διασεῶν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ψηφίζουιν. Ψηφοδέλτια μη φέροντα επάνω-επάνω τὸ όνομα του εκλογεῶς και τὴν διαμονὴν του, εκτός του ψευδωνύμου του, δεν εἶνε δεκτά. Η διαλογή της Α' αϋτης ψηφοφορίας θά μās δόσῃ τους 20 πρώτους υποψηφίους δια τὴν τελικὴν εκλογὴν της Α' τριμηνιας. Ψηφοδέλτια εἶνε δεκτά μέχρι της 15 Ἀπριλίου ε. ε. τὸ βραδύτερον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

κῶν, θά τὰς εϋρης εις τὸ Η' Κεφάλαιον του Όδηγοῦ του Συνδρομητοῦ, εις τὸ 1ον φύλλον αϋτοῦ του ήτους.

Αληθει, Κρητικοποῦλα, και οι άρχαιοι εϋλεγον ότι απονήσκει νέος εκεινος που τὸν άγαποῦν οι θεοι. Αλλ' ο δυστυχῆς Τσικλητήρας απέθανε πολὺ νεώτερος, άφ όσον θά έννοῦσε και η αρχαία αϋτή δοξασία. Εἶνε έμπρός του άκόμη νεώτερος, νίκας, δόξαν. Και ο θάνατός του, ο τόσον πρόωπος, ήτο άκόμη και μία άπόδειξις δια τὴν Έλλάδα, η όποια δεν έχει πολλούς άθλητάς σιν αϋτόν.

Τὸ Σύμβολον του Χριστιανισμοῦ άρχισε νά ξεσπαθῶν και θά έξακολουθῆσῃ. Μου γράφει δὲ και μου όρκίζεται, ότι θά γωνισθῆ όχι δια νά βραβευθῆ, αλλά δια νά συντελέσῃ και αϋτός οὔτε «νὰ γίνῃ η Διάπλασις μεγάλη». Και βέβαια, εις αϋτό πρέπει νάποβλέπουιν όλοι οι ξεσπαθώνοντες. Εἶνε δυνατόν νά βραβευθῶν όλοι; Όχι. Αλλὰ κ' εκεινο που κἀμουν ένα η δύο μόνον συνδρομητάς, συντελοῦν εις τὴν εϋχῆσιν και τὴν βελτίωσιν του περιοδικου μας. Και όταν αϋτοῖ εἶνε πολλοί, ο σκοπὸς εκπληροῦται!

Μικρὸ Χαλιδόναι, σ' εϋχαριστῶ δια τὸ ξεσπαθῶμα και διὰ τὴν ένθουσιώδη που μου γράφεις. Έλαβα και τὴν επιστολήν του νεου φίλου, ο όποιος δεν άμφεβάλλω ότι θά νασειχθῆ, καθὸς μου γράφεις, ένας από τους πλέον άφωτισμένους συνδρομητάς και ξεσπαθωτάς.

Αφού εἶνε η πρώτη φορὰ που άρρησε, νά μου γράψῃς «από ταμπλιάν», δεν πειράζει, Κραυγὴ Νίκης! άρκεί νά εἶνε και η, τελευ-

ταία. Όσον δια τὰ βιβλία που διαβάσεις, τί νά σοῦ πῶ! νομίζω ότι δεν εἶνε δια τὴν ηλιθίαν σου έντελῶς. Λέγεις ότι δεν έχουιν καμμίαν κακὴν επιδρασιν επάνω σου! Αλλ' αϋτό που τὸ γράβεις: μήπως η κακὴ επιδρασις άφίνει κανένα λακὲ εις τὰ χέρια!

Έλαβε και τὸ Καταστατικόν (τοπωμένον) του εν Πύργω Διαπλασιακοῦ Συλλόγου τὰ «Όλύμπια». Εμπρός λοιπόν, έργα τώρα!

Ο Ἀσθη της Ελευθερίας (και όχι της Ἀνατολής, όπως κατὰ λάθος έτυπώθη) άπαντῆ εις τὴν Σελήδα ότι «πολὺ του κολακεῖται, λέγοντα ότι έβασεν εις τὸ ξεῦνο γατάκι της τὸ όνομα Ουίλψ».

Ωραίας επιστολάς μου έστειλαν αϋτὴν τὴν εδομάδα και οι εϋξῆς: Μαγαρίνο Φούλι, Φλογέρα του Βασιλῆ, Ένθουσιώδης Έλλη, Θλιβερά Δόνα, Νιόβη, Παιρασιός και Συριανὴ Αὔρα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εϋχαριστοῖται: Μητέρας Δάκρυα του Ανοικταίκο Ἀράκι — Ο στόλος μας της Υἱῆς Σοφίης — Ρεμβασιόσι κτλ. του Συμβόλου του Χριστιανισμοῦ — Μία άναβολῆ της Νιόβης — Διεσημδρια της Φλογέρας του Βασιλῆ — Ποιητής του Φάνου — Απογαρητισμός πολεμιστοῦ της Κρητικοποῦλας — Από τις πέποιμαχιές του Αθανασίου Δάσκου — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Απογορεύονται: ο Άλλοκοτον Ονειρο — Τὸς καινίς, Τὴ Ἀγία Σοφία κτλ. — ο Πόνος της μόνως — Ηρωες — Η φῶτις — Τὸ χαμόγελο ενός θνητοῦ και αἱ

λοικαί μεταφράσεις.—Μία 'Ελπής, ('Ατ-
χνα, άκατάλληλα; έκτενή, κοκκομεταφρασμένα.
'Αλλά μην άπελπισθήτε! να μου στείлите
καλλίτερα!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ολιβερά Δόσις κ.(Α.Τ.)
'Εξυπνο 'Ελαφάκι α.(Ν.Τ.) Πολυμήχανος
'Οδυσσεύς, α.(Σ.Π.) Νεσρά Κρήσα, κ.(Ε.
Κ.) Διός, κ.(Δ.Ρ.) Γενναίωφρονος Στρατη-
λάτης, α.(Θρίαμβος) Δοξαμένο Κρητικό-
πουλο, α.(Δοξατικός) Φοίβος Δατάνας, α.
(Δαξαστικός) Πυθαγόρας δ' Σάμιος, α.(Σ.Σ.)
'Αμάραντος Δόξα, α.(Ν.Κ.) Λαδομήτορας
Ποικικός, α.(Ν.Κ.) 'Ελευθέρα Μακεδονία,
κ.(Ι.Μ.) 'Ηρώς των Βαλκανίων, α.(...Μ.)
'Αναγκάσεις Ψευδώνυμων: 'Ανοξιάτικο
'Αεράκι, α. 'Ελληνική Καρδιά, α. Καύχημα
της Πατρίδος, α. Κόρη του Βουνοῦ, κ. Σαν-
θούλλη Αραπίτσα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά Κειθνωμοῦν ν'άνταλλά-
ξουν: η Νεσρά Κρήσα (0) με Κρητική
Καρδιά, Σημάτα του 'Αβέρωφ, 'Ελληνικήν
Νύκτα.—δ Μαύρος της Βενετίας (0) με 'Αγ-
γελον Αγγερόν, 'Εθνικόν 'Ονειρον, 'Αερό-
μητον Σοφρολέξαν.—τό 'Υποβρύχιον Δελ-
φιν (0) με Σημάτα του 'Αβέρωφ, Δαφρο-
σεφίς 21, 'Ευθουσιώδη 'Ελλάνα, 'Αθανά-
σιον Διάκον, Είρος του Κωνσταντίνου.—η 'Α-
φέλης Σανθούλα (0) με Χρυσάλλιδα του Κάμ-
που, Λεοβίαν 'Ελληνοπούλαν, Πτώσιον του
Μπαζιάνου, Φούρμα.—η 'Αμάραντος Δόξα
(0) με Φαλασσοκρίσιαν 'Ελλάδα, Τορπί-
λην Βότση, 'Ευθουσιώδη 'Ελλάνα.

'Η Διάπλασις δονάξεται τούς φίλους της:
'Ελευθερωθέντα 'Ελλάδα (δλα τὰ έλαδα)
Δόξαν του 'Ελληνισμού (τετράδια έστειλα) τό
γραμματάκι σου χαριτωμένο και χαίρω που
έγινεσ καλά! 'Φίλερον Χελιδόνα (έστειλα)
Δοξαμένον 1912 (ναί, έκείνος ήτο τούρα ό
'Αναστάς ένε εις τον πόλεμον' άν γυρίση ζων-
τανός...) 'Υποβρύχιον Δελφίν (έστειλα) βε-
βαίως, τὰ παλγία διά τούς 'Εβδομαδιαίους
Διαγωνισμούς πρέπει να τὰ στείλεις με τας
λύσεις των' αυτά, όταν εινε καλά και κλη-
ρωθούν, δημοσιεύονται δωρεάν' στείλε μου
και την μετάφρασιν να την ίδω! 'Ελευθερω-
θέντα Μακεδονία (δ, τὰ ψευδώνυμα εινε
μυστικά και δέν μπορώ να σου πώ τίποτε
να ιδούμε λοιπόν, ότ κατέρχου να έγγραψή
η έκαδέλη σου;) Φάνα (δέν εινε ανάγκη να
μου στείλεις Στατιστικήν Εύσημον της Α'
Τριμηνιας' άπισ, να μου τὰ στείλεις εις τό
τέλος δλα μαζί' βσον διά την Σ. Σ. Σ. έγω
νομίζω ότι συχνότατα ό' εύνοσι ό κλήρος)
Πατριόν Ναυτοπούλου (έστειλα) 'Αφελή Σαν-
θούλιαν (έλαδα, εύχαριστώ) Μικρόν 'Αρι-
στοκράαιδα (καλά έλαμες' η παραγγελία έξε-
τελέσθη) Μανών (έστειλα) Τροχλήν Ναυτο-
πούλαν (δέν ειδες λοιπόν την έγκρισιν του ψευ-
δωνύμου σου εις τό 11ον φύλλον;) Κορυ-
θαίοιον 'Εκτορα (έστειλα) την αθησιν της
άποστολής' πρέπει να ζητήση ό έκεί υποκρά-
τωρ από τό έδώ Κεντρικόν Πρακτορείον' και
τότε θα γινή) Δαφροσεφή 'Ολυμπιονικήν
(έστειλα, εύχαριστώ) 'Ευθουσιώδη 'Ελλάνα
(έλαδα, εύχαριστώ) 'Ηρώς της Αθήνας (έστα-
λα) 'Ελληνίδα Μητέρα (δδ συνεπιτηφθή)
Φροσούλιαν (αι λύσεις δεκτα!) 'Εξυπνο 'Ελα-
φάκ (δ, όχι παρήκοος και άπειθής! πρέπει
να ειπα: καλό παιδί! τό καλλίτερο παιδί που ό-
πάρχει!) 'Ακροκόρινθος (εις τας έρωτήσεις
σου άπαντα ναί!) Γεφύρι της 'Αλαμάνας (πε-
ραστική) 'Ευθύμιον Βοσκοπούλαν (δέν παρ-
εί, στείλε!) 'Ανοξιάτικο 'Αεράκι (ναί!) 'Α-
ήτητον 'Εύξανον (τό λάθος διορθώθη) Σω-

φραζέταν (μη τὰ γράψης δλα μαζί με τό
γράμμα σου' τό καθένα χωριστά) Γενναίωφ-
ρον Στρατηλάτη, Τέλλον 'Αγραῦ, Σημιο-
φόρον 'Ελλάνα, κτλ. κτλ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 19ην
Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αι λύσεις δεκται μέχρι της 14 'Απριλίου)

133. Δεξιόγρφος

Τό πρώτόν μου εινε άρθμός:
Ζώον δ' δεύτερόν μου.
Κατ' αιτιατικήν,
Κι' όρος τό σβνλόδν μου
Γνωστόν, στην 'Αστικήν.
'Εστάλη υπό της Φιλέργου Χελιδόνας

134. Στοιχειόγρφος

'Αρει γνωστής σου πόλεως
Ν' άλλέξης τό κεράδι,
Και ένα ζώον νεαρόν
'Αμείως; όδ προβάλη.
'Εστάλη υπό του Δασπότου του Μισρά

135. Αίνυμα

'Ενα γράμμ' άν τὸ αφαιρέσης,
'Αλλα δύο κ' άν τὸ προσθήσης,
'Η άλλα δέκα η έπατό...
Πάντα μένει: τό αυτό!

'Εστάλη υπό Ν. Α. Πιστη

136. Ρούβος

* == Φωνήν.
* * * == 'Αριθμητικόν.
* * * * == Βασίλισσα, μήτηρ ήρωος.
* * * == Σύνδεσμος συμπερασματικός.
* * == Φωνήν.
Και κατέτω; τὰ αυτά.
'Εστάλη υπό της Γαλατίας

137. 'Επιγραφή

Ν Τ Ι Μ Η Ε
Υ Π
Ο Τ - Α Γ
Χ Τ Α Γ
Υ Ε
Τ Σ Υ Δ Ω Λ

Ζητείται η ανάγνωσις της έπιγραφής ταύτης.
'Εστάλη υπό τό Ναυτάκι

138-142. Κειρωμμένα και άντεστραμ-
μένα όνόματα πόλεων.

- 1. — 'Η Άτρακτος εινε ζυλίτη.
- 2. — Πόσο λυκοπαί διη την δεζωγην σου!
- 3. — Την πρωίαν η θάλασσα ήρεμαί.
- 4. — Πόσο γράφεις εις μίαν ώραν;
- 5. — 'Υψηλά όρη εινε τὰ 'Ιμαλία.

'Εστάλη υπό του Κορυθαίουλου 'Εκτορος

143. Τριπλή 'Ακροστιχίς

Τὰ μὲν αρχικά έκάστης των κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων άποτελούν νήσον του Αι-
γαίου, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Μοσσαν, και
τὰ τρίτα Προφήτην:
1, Μυθολογική γυναικίς, 2, Εύωδίζετ, 3,
Μουσικόν όργανον έγχορδον. 4, Στρατηγός
των Καλδαίων κατά τούς Περσικούς πολέ-
μους, 5, Ναυγροσωστικόν όργανον επί των
πλοίων.

'Εστάλη υπό του 'Ελληνικού Στρατού

144. Φωνηεντέλιπον

κς - βζτ - συντηπ
'Εστάλη υπό της 'Ηλιακής 'Ακτίνας

145. Γράφος

κ' 1 'Όσα κ' :: :: κ' δλος 1 τι όρθη ::
'Εστάλη υπό της 'Ηρωικής Σάμου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΚΑΙ

[Η λέξις με άπλα στοιχεία των 8 στοιχών
λεπτά 10, διά δὲ τούς συνδουμήτάς μας λεπτά 5
μόνον με παχέα στοιχεία τό διπλάσιον, και με
κεφαλαία τό τριπλάσιον. 'Ελαγχρονός όρος 15
λέξεις, δηλαδή και αι διωχόμενα των 15 πληρο-
νται ως να ήσαν 15. 'Ο χροιστός στίχος,
έτσι και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία η παχέα ή
άπλα στοιχεία των 8 στοιχών, διολογείται ως 25
λέξεις άπλάι.—Αί μη συνοδουόμεναι υπό του άντι-
τίμου άγγελια δέν δημοσιεύονται.]

Α νταλλάσω σ. ρ. Προτιμά πολιμικά.—
Ας: 'Ευθουσιώδη 'Ελλάνα, Poste-
-restante, Βόλον. (ΙΓ', 69)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΟΛΥΜΠΙΑ»

Ι δρόμη έν Πύργω Σύλλογος υπό την προ-
σωνυμιαν τὰ «ΟΛΥΜΠΙΑ» σκοπών την
ευρυτέραν της «Διάπλασιν» διάδοσιν, Γενο-
μένων άρχιπρασιών έξελέγησαν, Πρόεδρος:
Πηνυαλλων, Ταμίας: Σφριγγώου Νεότης,
Γραμματέυς: Είρος του Κωνσταντίνου. Ζη-
τήσατε Καταστατικά. Ζητούνται δραστήριοι
παντεῶ άντιπρόσωποι.

Διεύθυνσις: Πηνυαλλων, Πόργω (ΙΓ', 70)

Α νταλλάσσομεν δελτάρια και Μ. Μυστικά
με Δεσποινίδας. Διεύθυνσις: Δόδας
Μαρίαν και 'Ελληνικήν Ταπανλή, εις Παπάδον
Γέρας Μιτυλήνης. (ΙΓ', 71)

Ε ύχαριστώ θερμώς Μελη «Θριάμβου»
δὲ' έλογήν μου ως έπίτιμου Προέδρου
και γενικού άντιπροσώπου έξωτερικού.
'Ελληνική Καρδιά. (ΙΓ', 72)

Α Δ, Ν. Π., Τ. Θεοδ., Ι. Σταμ., Θ.
Γ., και λοιπός. Να πάρτεσ ψευδώνυ-
μον εις την «Διάπλασιν», γρηγορά σας έλα-
δον. 'Όχι! 'Όχι! 'Αλλος σύλλογος έκτός
του «Θριάμβου» δέν υπάρχει. 'Ενας ήτο και
τούρα, κατά τελευταίαις είδησεϊ, διελέθη λόγω...
'Αναμένο.—'Ελληνική Καρδιά, Poste-
-stante, Samos. (ΙΓ', 73)

Γ λυκαγόραμα! δέν άπντήξ; Καλά!
'Ελληνική Καρδιά. (ΙΓ', 74)

Θ ρίαμβος, «Θρίαμβος». Ζήτω δ «Θρίαμ-
βος». Ζήτω η 'Αναστηθείσα 'Ηπαιος.
'Ελληνική Καρδιά. (ΙΓ', 75)

Θ ερμώς εύχαριστώ φηφίσαντας ψευδώνυ-
μόν μου

'Ονειρωμένη Πατρίδα
Δηλώ προσέτι ότι κατέρχουμαι εις άγώνα
ψευδωνύμων, υποστηριζόμενος υπό τροπαιού-
χου «Θριάμβου» υπό ψευδώνυμον.
ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ ΕΛΛΑΣ (ΙΓ', 76)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΗΐΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

ΑΘΗΝΩΝ: Κούλα 'Αθ. Γεωργιάννη, Φιλόπα-
τρις 'Ανδροπούλα, Σπαρτίδον Πιέρρος, Διον. Ι.
Κλάδης, 'Αιόμυτος Σοφρολέξαντα.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: 'Ελευθέρα Βλαχολεβιάδο,
(10).
ΑΡΦΟΥΣ: Άλμα Λαβέντης, Σπυρ. Α. Μα-
ραγκός, 'Αθ. Α. Μαραγκός.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Χρ. Γ. Κάντα, (10).
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Στ. Ν. Κλαμαρή (10), Μαρία Γ.
Σταυροπούλου (10), Γεωρ. Κ. Σούτσος.
ΚΟΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: 'Ασθη της 'Ελευθερίας, (10).
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριόν Ναυτοπούλου, (10).
ΠΥΡΡΟΥ: Γεωργία Κ. Ζόρα (10), 'Αγγελική
Α. Κορυθαίου (10), Μαρία Χ. Αλοούνα, (10)
Νικολέτα Κ. Ντάλα (10), Μαρία Θ. Παπαλαίου,
(10), 'Όλγα Μακοπούλου (10), Μελομένη Πέν-
ου (10), Σταυρούλα Γ. Κωνσταντοπούλου, Μα-
θιλήδ Σ. Κομύτσου, 'Όλγα Θ. Πιτσινή, Δαμ-
πρινή Η. Δημητριάτου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών αερόταν όρθην την λίσαν τὰ όνόματα
έτέθησαν εις την κληροσύνη και έκδηλώθη ό έν
'Αγγελ. ΑΓΗΣΙΑ. ΑΕΒΕΝΤΗΣ, ό όπιστος άνε-
γράφη διά τρεις μήνας από της Μαγρίου.